Р Е Ш Е Н И Е
№ 42428

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **9449** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба, подадена от Г. Ц. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. С. Д. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003595 от 15.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Поддържа се, че още в деня на проверката – 08.07.2026 г., е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил и регистрацията му е възстановена, което е станало седем дни преди издаването на заповедта. Излагат се съображения, че при тези обстоятелства мярката е непропорционална, в нарушение на чл. 6 от АПК и в несъответствие с целта на закона.

Твърди се, че жалбоподателят не е знаел за служебното прекратяване на регистрацията, че регистрационните табели са били на автомобила, а документацията е била изрядна. Поддържа се, че липсва субективният елемент на нарушението, тъй като е действал при фактическа грешка по смисъла на чл. 14 от НК, във връзка с чл. 11 от ЗАНН. Посочва се, че независимо от изменението на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. е запазено изискване за уведомяване на собственика, както и че не са представени доказателства за уведомяване от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 10 от КЗ.

Прави се искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА).
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява в откритото съдебно заседание. В представените на 11.08.2026 г. писмени бележки оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
На 08.07.2026 г. около 01:45 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил „Мазда 6“ с рег. [рег.номер на МПС] . При извършена полицейска проверка пред № 69 е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 24.02.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд.
За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 5478253 от 08.07.2026 г., като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП.
По делото е представена застрахователна полица № BG/06/126002374427 на „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, сключена на 08.07.2026 г. за процесния автомобил, със срок на застрахователното покритие от 15:55 ч. на 08.07.2026 г. до 23:59 ч. на 07.07.2027 г.
Към административната преписка е приложена справка от автоматизираната информационна система на МВР, съгласно която на 08.07.2026 г. в 15:42 ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка „Гражданска отговорност“. В справката е посочена застрахователна полица № BG/06/126002374427 с валидност до 07.07.2027 г.
На 15.07.2026 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003595, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. Като фактическо основание за издаването ѝ са възпроизведени констатациите от АУАН относно управлението на автомобила на 08.07.2026 г. със служебно прекратена регистрация от 24.02.2026 г.
С жалбата е представена и справка от Гаранционния фонд от 23.07.2026 г., удостоверяваща наличието на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила с посочения период на покритие.
При така установената фактическа обстановка настоящият съств намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки, сред които и процесната мярка по чл. 171, т. 1 от закона, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото е приложена Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП.
На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ, сред които полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
Процесната заповед е издадена от М. Т. Т., който съгласно приложената Заповед № 513з-735 от 22.01.2026 г. е преназначен на длъжност полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.
Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.
Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.
В разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з) от ЗДвП е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му. За нарушенията по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП съгласно б. гг) мярката се прилага за не повече от шест месеца.
В чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство и с глоба водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.
В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което установеното при проверката попада в обективната хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията на 24.02.2026 г., а управлението е установено на 08.07.2026 г.
Но сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за процесния автомобил е пряко относимо към преценката за необходимостта от прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна застраховка. При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред. В случая между 08.07.2026 г., когато е сключена застраховката и е отразено възстановяването на регистрацията, и 15.07.2026 г., когато е издадена оспорената заповед, има времеви интервал от

седем дни.
Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. С оглед характера на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да извърши самостоятелна и мотивирана преценка за необходимостта от прилагането им към момента на издаване на заповедта, като обсъди всички относими факти и обстоятелства.
В случая оспорената заповед съдържа единствено възпроизвеждане на констатациите от съставения АУАН, без да е извършена преценка относно релевантните данни, налични към момента на издаване на заповедта. По делото е установено, че още на датата на проверката за процесния автомобил е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, а в автоматизираната информационна система на МВР е отразено и служебно възстановяване на регистрацията на автомобила.
Тези обстоятелства не са били обсъдени от административния орган, нито е изложено защо въпреки тях прилагането на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление“ седем дни по-късно е необходимо за постигане целите на закона. Липсата на подобна преценка обуславя извод, че мярката е приложена механично, без индивидуализиране на административната принуда спрямо конкретната фактическа ситуация, което представлява нарушение на чл. 35 и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.
При липса на изложени мотиви относно необходимостта от прилагане на административната принуда съдът е лишен от възможност да извърши пълна проверка за законосъобразност на акта, включително дали мярката изпълнява действително превантивна и преустановителна функция или фактически функционира като санкция. Към момента на издаване на заповедта не е установено и мотивирано наличието на необходимост от прилагане на административната мярка с оглед целта на закона, при положение че противоправното състояние е било отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена.
В тази връзка следва да бъде съобразена и практиката на Върховния административен съд – Определение № 533 от 19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738 от 16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661 от 13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. Тези актове са постановени в производства по спиране на предварителното изпълнение, но застъпеното в тях разбиране за необходимостта административната принуда да се преценява с оглед конкретните факти и постигането на защитимата от закона цел е относимо и към настоящия спор. Когато целта е вече постигната, ограничаването на правата на адресата не може да се обоснове единствено с формално позоваване на извършеното нарушение.
В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната още на датата на проверката. Към издаването на оспорената заповед автомобилът е бил с възстановена регистрация. При това положение прилагането на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е обосновано с необходимост от преустановяване или предотвратяване на конкретно нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без установена и мотивирана необходимост от това. Т. ограничение е несъвместимо и с принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК.
Във връзка с изложените в жалбата аргументи за безвиновно поведение следва да се приеме, че принудителната административна мярка по чл. 171 от ЗДвП не е обусловена от субективното отношение на водача и липсата на уведомяване сама по себе си не изключва възможността за прилагането ѝ. Доводите за незнание за прекратената регистрация и за липса на уведомяване не обуславят самостоятелно изхода на настоящия спор. От значение в случая е установеното

отстраняване на причината за служебното прекратяване и възстановяването на регистрацията преди издаването на заповедта, без тези обстоятелства да са съобразени при преценката за необходимостта от административна принуда.
С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.
При този изход на спора разноски на ответника не се дължат. В жалбата и приложения списък е претендирано единствено адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА, но не и възстановяване на заплатената държавна такса. Представени са пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 22.07.2026 г., с който е уговорено оказване на безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. второ от ЗА, тъй като жалбоподателят е близък на адвоката. При отговорност на насрещната страна за разноски адвокатът, предоставил безплатната защита, има собствено право на възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА. Посочването на основанието в договора е достатъчно, без да е необходимо допълнително доказване на отношенията на близост. Посочените предпоставки в случая са налице, поради което следва да бъде заплатено от ответника адвокатското възнаграждение. Възнаграждението се определя в размер на 511, 29 евро.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административе съд – С.-град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003595 от 15.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат С. Д. С. от Софийска адвокатска колегия на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата сумата от 511,29 евро (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента), представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: